



Barcelona, 3 de gener de 2019

ANY XII núm.

468

Epifania



La recerca essencial

La tradició dels Reis Mags connecta amb la festa litúrgica de l'Epifania. Aquesta paraula grega significa manifestació, aparició o revelació. En el cristianisme, es refereix al fet que Jesús es revela a la gent que el busca, fins i tot a la vinguda de lluny. Un recordatori que el seu missatge és universal. L'únic evangeli que esmenta la visita dels mags correspon a un text de Mateu 2,1-12. En cap cas, l'evangelista afirma que eren reis ni que fossin tres, com acostuma a recordar la tradició. Potser, s'ha pensat que eren tres perquè els dons que ofereixen a Jesús eren tres: or, encens i mirra.



Es tracta d'uns buscadors, que llegeixen les estrelles del cel i que van darrere d'una persona, de la qual en saben la importància, però de qui en desconeixen gairebé tots els detalls. Quan arriben a Jerusalem, la instància del poder, pregunten, indaguen, investiguen. Herodes se n'assabenta i s'inquieta. Després de preguntar apressadament, els textos profètics encaminen cap a Betlem. Herodes rep en secret els savis i els dona una pista, amb l'encàrrec d'avisar-lo de la troballa. Mentre són a Jerusalem, l'estrella s'oculta. Quan es posen en camí, torna a aparèixer. Experimenten molta alegria i es deixen guiar per ella, fins que troben l'infant amb Maria, la seva mare.

Aquest itinerari dels savis buscadors ens proporciona la clau per a la nostra recerca personal de Jesús. Cal sortir del que avui anomenem zona de confort, emprendre un viatge iniciàtic cap a un terreny desconegut, compartir el projecte sense fer-ho en solitari, saber interpretar el llenguatge de les estrelles a través d'un bon discerniment, perseverar en la recerca malgrat que l'estrella s'oculti, preguntar a qui pot donar informació quan es necessita, posar-se novament en camí amb l'alegria de recuperar la presència de l'estrella i, finalment, la troballa: saber veure en la pobresa d'un infant indefens la grandesa de Déu. Veure-hi, agenollar-se, obrir els cofres i oferir el que hi porten. Tot un programa de vida.

Lluís Serra i Llansana

MISSATGE DE NADAL 2018 • Papa Francesc

DESIG DE FRATERNITAT*

Estimats germans i germanes, bon Nadal!

A vosaltres, fidels de Roma, a vosaltres, pelegrins, i a tots els qui esteu connectats d'arreu del món, renovo el joiós anunci de Betlem: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor» (Lc 2,14).

Com els pastors, que van ser els primers a arribar a la cova, contemplem sorpresos el senyal que Déu ens ha donat: «Un nen en bolquers, posat en una menjadora» (Lc 2,12). En silenci, ens agenollem i adorem.

I què ens diu aquest Nen, que ens ha nascut de la Verge Maria? Quin és el missatge universal del Nadal? Ens diu que Déu és Pare bo i nosaltres som tots germans.

Aquesta veritat és a la base de la visió cristiana de la humanitat. Sense la fraternitat que Jesucrist ens ha donat, els nostres esforços per un món més just no arribarien molt lluny, i fins i tot els millors projectes corren el risc d'esdevenir estructures sense ànima.



Per això, el meu desig de bon Nadal és un desig de fraternitat.

Fraternitat entre persones de tota nació i cultura.

Fraternitat entre persones amb idees diferents, però capaços de respectar-se i d'escoltar l'altre.

Fraternitat entre persones de diverses religions. Jesús ha vingut a revelar el rostre de Déu a tots aquells que el busquen.

I el rostre de Déu s'ha manifestat en un rostre humà concret. No va aparèixer com un àngel, sinó com un home, nascut en un temps i un lloc. Així, amb la seva encarnació, el Fill de Déu ens indica que la salvació passa a través de l'amor, l'acollida i el respecte de la nostra pobra humanitat, que tots compartim en una gran varietat d'ètnies, de llengües, de cultures..., però tots germans en humanitat!

Llavors, les nostres diferències no són un dany o un perill, són una riquesa. Com per a un artista que vol fer un mosaic: és millor tenir a disposició tessel·les de molts colors, abans que de pocs.

L'experiència de la família ens ho ensenya: essent germans i germanes, som diferents els uns dels altres, i no sempre estem d'acord, però hi ha un vincle indissoluble que ens uneix, i l'amor dels pares ens ajuda a estimar-nos. El mateix val per a la família humana, però aquí Déu és el "pare", el fonament i la força de la nostra fraternitat.



Que en aquest Nadal redescobrim els nexes de fraternitat que ens uneixen com a éssers humans i vinculen tots els pobles. Que faci possible que israelians i palestins reprenguin el diàleg i emprenguin un camí de pau que posi fi a un conflicte que –des de fa més de setanta anys– lacera la Terra escollida pel Senyor per mostrar el seu rostre d'amor.

Que el Nen Jesús permeti a l'estimada i martiritzada Síria que torni a trobar la fraternitat després de llargs anys de guerra. Que la Comunitat internacional s'esforci fermament per trobar una solució política que deixi de banda les divisions i els interessos creats perquè el poble siríà, especialment els qui van haver de deixar les pròpies terres i buscar refugi en un altre lloc, pugui tornar a viure en pau a seva pàtria.

Penso en el Iemen, amb l'esperança que la treva aconseguida per mediació de la Comunitat internacional pugui alleujar finalment tants infants i les poblacions, exhausts per la guerra i la fam.

Penso també en l'Àfrica, on milions de persones estan refugiades o desplaçades i necessiten assistència humanitària i seguretat alimentària. Que el diví Infant, Rei de la pau, faci callar les armes i faci sorgir una nova albada de fraternitat en tot el continent, i beneeixi els esforços dels qui es comprometen per promoure camins de reconciliació a nivell polític i social.

Que el Nadal enforteixi els vincles fraters que uneixen la Península coreana i permeti que es continuï el camí d'acostament posat en marxa, i que s'assoleixin solucions compartides que assegurin a tothom el desenvolupament i el benestar.

Que aquest temps de benedicció li permeti a Veneçuela trobar de nou la concòrdia i que tots els membres de la societat treballin fraternalment pel desenvolupament del país, ajudant els sectors més febles de la població.



Que el Senyor que neix doni consol a l'estimada Ucraïna, ansiosa per reconquerir una pau duradora que triga a arribar. Només amb la pau, respectuosa dels drets de tota nació, el país pot recuperar-se dels sofriments patits i restablir condicions dignes per als propis ciutadans. Em sento proper a les comunitats cristianes d'aquesta regió, i demano que es puguin teixir relacions de fraternitat i amistat.

Que davant de l'Infant Jesús, els habitants de l'estimada Nicaragua es redescobreixin germans, perquè no prevalguin les divisions i les discòrdies, sinó que tots s'esforcin per afavorir la reconciliació i per construir junts el futur del país.

Desitjo recordar als pobles que pateixen les colonitzacions ideològiques, culturals i econòmiques veient lacerada la seva llibertat i la seva identitat, i que pateixen per la fam i la manca de serveis educatius i sanitaris.

Dirigeixo un record particular als nostres germans i germanes que celebren la Nativitat del Senyor en contextos difícils, per no dir hostils, especialment allà on la comunitat cristiana és una minoria, sovint vulnerable o no considerada. Que el Senyor els concedeixi –a ells i a totes les comunitats minoritàries– viure en pau i que vegin reconeguts els seus propis drets, sobretot la llibertat religiosa.

Que l'Infant petit i amb fred que contemplem avui al pessebre protegeixi tots els nens de la terra i tota persona fràgil, indefensa i exclòs. Que tots puguem rebre pau i consol pel naixement del Salvador i, sentint-nos estimats per l'únic Pare celestial, retrobar-nos i viure com a germans.

- Missatge pronunciat el 25 de desembre.

ELS BISBES PARLEN DEL NADAL

Recull de les cartes dominicals dels bisbes de Catalunya

L'Església celebra dimarts 25 de desembre el Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, el naixement de Crist, Déu fet home, quan es revela la bondat i l'amor del Senyor; Nadal és el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu i l'anunci de la nostra salvació. Nadal és bona notícia per a tothom, és la festa de la glòria de Déu i de la pau per a la humanitat.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar del Nadal, així com de l'Evangeli del IV Diumenge d'Advent, la visitació de la Mare de Déu a la seva cosina Elisabet.



L'arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, diu que “la sorpresa del Nadal està lligada a la humilitat” i que “el Messies esperat des de feia segles, anunciat pels profetes i esperat per generacions de jueus, va venir al món sense fer soroll”. Ens adverteix que “si no fóssim capaços de guardar un mínim de silenci en el tràfec diari, si només ens interesséssim per les informacions diverses que van arribant a cada minut, la notícia de Crist podria passar davant la nostra mirada sense adonar-nos-en”. Afegeix que “fins i tot entre els creients, els teòlegs, els sacerdots i els bisbes hi ha la temptació de desviar-se del tema si descuréssim el que és principal atrets pel secundari”. Recorda que sant Francesc d'Assís “reconeixia la temptació de convertir l'experiència cristiana en un conjunt d'elucubracions mentals que acaben allunyant-nos de la frescor de l'Evangeli” i que sant Bonaventura “advertia que la veritable saviesa cristiana no s'ha de desconnectar de la misericòrdia cap al proïsme”. I ens recomana en aquest Nadal seguir “els ensenyaments d'aquests sants”, no apagar l'esperit de pregària i no desconnectar de les necessitats del nostre proïsme més necessitat. Diu que “si així ho fem ens deixarem atrapar per la sorpresa del Nadal i serà la més feliç de la nostra vida”.

El cardenal **Joan Josep Omella** diu que Nadal “és el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu i l'anunci de la nostra salvació” i que per Nadal “el cel baixa a la terra; Déu es fa

home; l'Etern entra en el temps; l'Omnipotent es fa pobre; l'Altíssim esdevé petit; el Fort esdevé dèbil; l'Incorruptible assumeix la nostra carn; el Fill de Déu es fa un de nosaltres, naixent com un infant en braços de la Verge Maria". Afirmar que "el fet que Jesús neixi en un lloc geogràfic concret, d'una mare de qui sabem el nom, en una família de la qual coneixem els orígens, la residència i, fins i tot, la genealogia, ens permet contemplar un esdeveniment que ha transformat el món i que ha marcat de forma indeleble la vida dels homes". Destaca que Nadal "no és només un misteri que mira el passat, sinó que és un fet que s'arrela en el temps present", "ens interroga sobre la nostra fe i sobre la manera com acollim els nostres germans i germanes", "és la revolució de la tendresa de Déu que «derroca els poderosos del soli i exalta els humils»", "Nadal és, doncs, un do al qual hem d'estar oberts" i "ens convida sempre a renovar-nos, a sentir-nos germans els uns amb els altres". També diu que "si Jesús es fa un de nosaltres, es fa proper a nosaltres, també nosaltres som convidats a apropar-nos als altres". Finalment, exclama "que bonic seria que, com els pastors, acollíssim el do del Nadal amb cor de pobre" i, amb aquesta esperança, desitja a tots un sant i fratern Nadal.



L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que aquest any ha escollit per a la seva felicitació nadalenca "un bell text del Papa Pau VIè., recentment canonitzat, i un fragment del retaule anònim de Sta. Maria d'Arties (Vall d'Aran) del segle XV". Afirmar que "Sant Pau VI, al seu Missatge al món des de Betlem, de 1964, deia: "La missió del cristianisme és una missió d'amistat entre els pobles de la terra, una missió de comprensió, d'ànim, de predicació, d'elevació i de benaurança (...) Anunciem als homes, al món, un missatge que creiem alliberador, i ho creiem així i ens sentim autoritzats a transmetre-ho, perquè aquest missatge és plenament humà. És el missatge de l'Home a l'home. El Crist

que nosaltres portem a la humanitat és el "Fill de l'home", com s'anomena a si mateix. Ell és el més sublim nascut al món, el prototip de la nova humanitat; és el germà, el company, l'amic per excel·lència. Només d'Ell es pot dir amb tota veritat que 'Ell sabia el que passava en l'home'. Ell és l'enviat de Déu, no per condemnar el món, sinó per salvar-lo." L'arquebisbe Vives ens desitja a tots "unes santes i joioses festes de Nadal!", un "Sant Nadal viscut amb fe i esperança!". Recorda que "Jesucrist ve a salvar tota la humanitat. Arriba novament en el Nadal per portar-nos esperança i misericòrdia, i ens crida a seguir-lo en la fidelitat a la seva Paraula i amb una vida de servei i d'amor, especialment envers els més necessitats". I acaba el seu escrit dient que "us porto tots en la meua pregària i amb afecte us envio la meua benedicció".

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, recorda que dilluns 24 celebrarà "la Missa del Gall a la catedral a les 12 de la nit, com és tradicional" i que a la tarda celebrarà també la Missa del Gall al Centre Penitenciari de Quatre Camins, i "recordaré als germans que s'hi troben, com cada any, que ells també formen part de la família diocesana, i per això celebro aquest moment tan entranyable i familiar amb ells". Diu que "recordarem aquelles persones que estan privades de llibertat i no poden celebrar el Nadal amb les seves

famílies, als qui la celebren prostrats en el llit del dolor als hospitals, o els qui es troben desplaçats i lluny de les seves llars per diferents causes, o les persones grans que viuen soles i que passaran el Nadal en solitud, o les que han perdut la il·lusió i l'esperança". Afirmar que "per a tots arriba el Nadal" i que "aquests dies hem d'apuntar a l'essencial i recordar que en qualsevol situació, per dolorosa que sigui, és més fort l'amor de Déu i també ha de ser més forta la nostra solidaritat de germans per a canviar les coses, per a canviar el món, perquè aquesta és la voluntat de Déu". Destaca que "Crist ve a salvar-nos, a oferir-nos una nova vida, a ensenyar-nos a viure com a fills de Déu formant una gran família" i que "Nadal és amor, pau, fraternitat". Finalment, demana "que res ni ningú ens robi el Nadal" i ens desitja un "feliç i sant Nadal".



El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que "Nadal és la festa de la glòria de Déu i de la pau per als homes" i que ambdues realitats "tenen una mateixa raó: el naixement de Jesús". Afirmar que "Jesús, el Fill de Déu, fet home per la nostra salvació, porta en ell mateix l'amor de Déu en plenitud" i que "aquesta és la veritable glòria de Déu: en la seva persona, en el seu rostre, en les seves paraules, en les seves obres, i, sobretot, en la seva mort i resurrecció, es fa visible l'amor de Déu. I, al mateix temps, la pau per als homes hi troba la seva font inexhaurible: som estimats de Déu". Destaca que la pau "té relació amb Jesús, el Crist", "és un do de Déu", "és un bé que és ofert a tots", i diu que "qui accepta aquest do es fa enmig del món portador de la pau, essent artesà de pau en el dia a dia, en la intimitat de casa i en la plaça pública, en la pregària a Déu i en la paraula oferta al germà". Finalment, recorda "les paraules d'inici de les constitucions del Sínode de la Pau i la Treva de Déu, de l'any 1033, a Vic", demana "que la pau regni en els nostres cors i en el nostre món!" i desitja un "bon Nadal de nostre Senyor Jesucrist, amb la Pau de Déu al cor!".

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que "amb l'alegria que neix de la fe celebrem un any més la festa de Nadal" que "és Evangeli, és bona notícia per a tots els homes". Afirmar

que “el xiquet que ha nascut en un estable, que no té poder humà, que ha entrat en la nostra història en la més extrema pobresa, tan diferent en tot a l'emperador August, és el Salvador, el que ha portat al món la vertadera pau” i que “l'autèntica pau és obra de la justícia i fruit de l'amor, i només pot aconseguir-se si les persones som renovades en el fons del nostre cor”. Afegeix que “si ens trobem amb el Senyor i ens deixem transformar per Ell, aconseguirem la pau i treballarem sense por perquè sigui una realitat en el món”. Destaca que “la celebració del Nadal és una invitació a què nosaltres els cristians ens preguntem si hem conegut realment a Crist” i que “si som instruments de la seua pau en les nostres famílies, en la nostra societat, en l'Església..., estem mostrant que l'hem conegut i donant glòria a Déu”. Finalment, recorda que “en Jesús Déu se'ns mostra en el seu verdader ser” i que “en eixe xiquet descobrim la bondat d'un Déu que no vol imposar-se en els nostres cors pel camí de la por, sinó pel camí de l'amor” i desitja un “bon Nadal a tots”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que “els cristians tenim una cosa clara, no repetim el Naixement de Jesús com cada any sinó que el celebrem, la qual cosa significa el record, l'actualització i la mirada a l'eternitat com a síntesi de la proclamació i vivència de la nostra fe”. Remarca que “les circumstàncies que ens envolten són diferents cada any” i que “la problemàtica social, l'ambient familiar, la dedicació professional o els nostres alts i baixos personals permeten que afrontem la festa amb matisos diferenciats”. Afirmar que els cristians “no som diferents als altres en l'apreciació dels esdeveniments festius. Però afegim sempre el component religiós a la nostra celebració” i que “en el centre de la celebració sempre ens trobem la persona de Crist”. Destaca que “els que seguim els ensenyaments de Crist vivim amb intensitat aquests dies i volem participar de l'alegria dels altres contribuint amb la nostra actitud a glorificar a Déu i a proclamar la incontrovertible dignitat de l'ésser humà” i ens felicita el Nadal amb paraules del papa Pau VI. Finalment, desitja “que en les vostres famílies es pugui celebrar amb harmonia cristiana el Naixement del Senyor” i “que pugueu comunicar a tothom la felicitat que entra en aquest esdeveniment”.



El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que “Nadal s'ha convertit en una festa molt viscuda”, però que “de cap manera podem oblidar els qui aquests dies experimenten més la solitud perquè enyoren persones estimades, o els qui estan mancats de mitjans materials que els permetin celebrar-ho, o els malalts, els angoixats per les ferides de la vida...”. Recorda que “Jesús neix per a tots i molt especialment per aquells que més sofreixen per algun motiu”. Ens adverteix que “Nadal pot ser una festa entranyable, però una festa més sense assaborir el seu sentit més profund per a cada persona i per a la humanitat”, perquè “el podem contemplar com un paisatge o com un pesebre”. Es pregunta “què ha canviat el fet que Jesús, el Fill de Déu, s'hagi fet home, assumint la feblesa de la condició humana en un temps concret de la nostra història”. I respon que

“ens ha mostrat el rostre misericordiós de Déu i la seva estimació per cadascun de nosaltres”, que “en Jesús, Déu ha assumit un rostre humà, i ha esdevingut el nostre germà i amic, el nostre Salvador. Ha compartit el naixement, el creixement, la pobresa, la immigració en terra estrangera, la vida amagada i senzilla en un petit poble; ha après a pregar, a conviure, a compartir” i que “ens ha donat la dignitat més gran que podem desitjar com a persones humanes: esdevenir fills de Déu”. Finalment, demana “que la celebració de Nadal ens encoratgi per viure, gaudir, ajudar a viure, celebrar i comunicar aquesta Bona Nova: Jesús ha nascut per nosaltres” i ens desitja un “joíós Nadal”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, fa referència a un vídeo d'un anunci en què “es veuen uns grups de famílies assegudes en taules nadalenques, ben parades i guarnides, en una mena de concurs”, la frase final del qual és commovedora: “Aquest Nadal desconnecta per tornar a connectar”. Diu que “hem de reconèixer, amb certa aflicció, que a molts de nosaltres si ens preguntessin sobre la vida de la nostra família i amics segurament també ens quedariem en blanc” i que “estimem els nostres parents i ens preocupem d'ells si estan malalts, però si “van fent”, nosaltres també “anem fent””. Destaca que “aquest Nadal tenim una mostra d'amor incondicional, l'AMOR més gran: Déu es va fer home per nosaltres enviant el seu Fill al món i Maria va dir “sí”, de manera incondicional” i que “aquest és el gest que va canviar el món”. Finalment, ens convida que aquestes festes de Nadal “fem un gest d'amor incondicional vers algun familiar o amic:

una trucada, una conversa, un somriure”, que “desconnectem de les xarxes, del treball, del nostre “jo” i ens connectem “amb els germans, amb fraternitat i amor sincer” i que “demanem a Jesús Infant, en la pregària, que ens hi ajudi”.



El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, parla de la visitació de la Mare de Déu a Elisabet. Diu que “la imatge més adient per representar el llindar de Nadal és la de dues dones embarassades exultants d'alegria. Amb més motiu si es tracta d'Elisabet, mare de sant Joan Baptista i Maria, la Mare de Jesús”. Afirmar que “aquesta escena, tantes vegades pintada i representada, és un autèntic esclat

de vida”, que “hi veiem la humanitat fecunda, la humanitat més poderosa i digna”. Recorda que “l'alegria és més gran quan es comparteix”, que “Isabel i Maria viuen la comunió en el goig” i que “aquesta alegria és nova. Forma part del que anomenem “Bona Notícia””. Diu també que “el secret profund d'aquesta escena feliç d'Isabel i Maria és justament el canvi: són a punt de traspasar el llindar de la història”, que “no es tracta de qualsevol canvi, sinó aquell pas definitiu de la promesa al seu acompliment” i que “sabem que això sols ho pot entendre aquell que coneix la manera com Déu ha volgut salvar la humanitat”. I ens adverteix que “si s'ignora això, ningú no podrà viure el Nadal amb tota la seva riquesa”. Finalment, reconeix que “voldríem veure'ns inserits, inclosos en la mateixa abraçada entre Elisabet i Maria. Aquesta abraçada que desencadena al seu

voltant la nova esperança, el nou amor, el de la humanitat nova, que va néixer amb Jesús”.

Poden trobar les glosses senceres al web de la Conferència Episcopal Tarraconense (<http://www.tarraconense.cat/>) i a la pàgina web de cada diòcesi:

- Barcelona: <https://www.esglesiabarcelona.cat/cartes-dominicals/>
- Girona: http://www.bisbatgirona.cat/bisbat.php?idm=1&subpagina=1&subseccio=4&c_categoria=1&fitxa=3
- Lleida: <http://www.bisbatlleida.org/documents/bisbe>
- Sant Feliu de Llobregat: <http://www.bisbatsantfeliu.cat/bisbe.php?id=1>
- Solsona: <http://bisbatsolsona.cat/bisbe/documents/>
- Tarragona: <http://www.arquebisbe.arquebisbattarragona.cat/category/4vents/>
- Terrassa: <http://bisbatdeterassa.org/diocesi/bisbe/cartes-dominicals/>
- Tortosa: <https://bisbattortosa.org/paraules-de-vida/>
- Urgell: <http://www.bisbaturgell.org/index.php/ca/el-bisbe-durgell/la-veu-del-bisbe>
- Vic: <http://www.bisbatvic.com/full.htm>



Felicitació de Nadal • Josep M. Soler, abat de Montserrat

Des del primer Nadal de la història, hi ha hagut contextos molt diferents a nivell social, polític i religiós. S'ha passat des de perseguir el cristianisme fins a ser, després, dominant en molts llocs. I, ara, en les nostres societats occidentals, a tenir una presència més discreta. Els contextos han canviat. Però el missatge de Nadal és sempre el mateix: Déu estima entranyablement la humanitat i per això ens dona el seu Fill estimat; Déu, en Jesucrist, vol fer un camí d'amistat amb cada persona; Déu vol que ens estimem com a germans, tal com ens ho ensenya l'Evangelí de Jesús, i ens anuncia que la pau i la fraternitat són possibles si primer les tenim en el cor.

El missatge de Nadal és, doncs, ben actual. En aquest moment del món, amb tanta violència, amb tanta marginació i amb tanta gent desplaçada que busca refugi, però també amb tanta gent generosa i altruista, en aquest moment del nostre País, que té tantes situacions difícils obertes, el Nadal ens invita a reprendre l'alè, a continuar estimant, a continuar servint amb joia i amb esperança, amb la certesa que Déu és amb nosaltres.

Molt bon Nadal, doncs, i que l'any nou ens sigui portador de bones noves!

Conte de Nadal • José Ignacio González Faus, sj

La Vanguardia | 23 Dec 2018

Durant aquells dies va sortir un decret de la Generalitat de Catalunya dient que per fi havien rebut del govern de Madrid autorització per concedir papers a tots els immigrants que complissin unes determinades condicions d'anys d'estada al país, contracte de

treball, etc., i que el termini per lliurar-los acabava a finals de desembre. Molts immigrants van venir cap a Barcelona, omplint l'Euromed, els AVE i les autopistes.



Des d'un poblet innominat proper a la gran urbs, i en un tren de rodalies, va pujar també en Joseph, un immigrant d'Alep, amb la seva dona Myriam, que estava embarassada. La gestió dels papers va durar tant temps que, quan per fi els van tenir, ja era molt tard i no hi havia trens per tornar a aquell poble miserable. Van

recórrer totes les pensions barates de Barcelona sense trobar lloc. Algunes famílies els van oferir una habitació al seu pis, però a uns preus abusius, inassequibles per a la parella. Al final, després de donar mil voltes per Barcelona, van trobar allà al barri de la Mina un antic garatge abandonat. "Per una nit ens arreglarem i demà aviat sortim ja cap a casa", va dir en Joseph a la seva dona mig avergonyit i com demanant-li perdó. "Per descomptat", va somriure ella, "una nit passa de pressa".

Però va passar que, estan en aquell garatge, se li van complir a ella els dies del part i va donar a llum un primogènit. La Myriam que, previsor, havia portat uns bolquers, va embolicar el nen i el va reclinar a la carrosseria d'un vell cotxe abandonat i desballestat.

Hi havia per aquells dies diverses persones dormint pels il·luminats carrers de Barcelona. I vet aquí que, aquella nit, a totes elles els va semblar sentir una veu que els deia: "Sabreu una gran notícia que us omplirà d'alegria: us ha nascut un salvador, i aquest és el senyal: el trobareu en un garatge abandonat a La Mina, embolicat en bolquers i reclinat a la butaca d'un vell cotxe destrossat". Alguns d'aquells transeünts van creure que el vi els estava jugant una mala passada, però van veure que un company que dormia unes cases més endavant havia rebut el mateix avís; i un altre d'una mica més llunyà exactament el mateix. Vist això, es van posar tots en camí i van anar trobant altres persones i alguns sensesostre que es dirigien com ells cap al garatge. Una vegada allà, en veure el nen es van quedar esglaiats, com en èxtasi i, no tenint una altra cosa, van oferir a en Joseph un cigarret i un glop que portaven; i algunes sobres dels seus sopars a la Myriam.

Dies després van aparèixer per Barcelona uns imams que venien amb cotxe des de l'Iran, preguntant on vivia el Salvador del món: que sabien que havia nascut per aquí, poc temps abans. La notícia va córrer com pólvora perquè va resultar que van arribar el mateix dia de la cavalcada de Reis, i es van trobar gairebé tots els carrers tallats i van haver de parar per preguntar camins alternatius: “Hem anat molt bé, guiats per un GPS, però quan hem arribat a Barcelona ens ha parat. I per a nosaltres és molt important trobar aquest nen, que ha d'estar per aquí a prop”.

La notícia va arribar de seguida als Mossos d'Esquadra que caminaven vigilant la cavalcada. Immediatament van avisar el conseller d'Interior, que es va posar de seguida en contacte amb Madrid. “Venen a preparar un atemptat, d'això no n'hi ha cap dubte”, li van dir des de Madrid. “Sí, però pel que hem sentit, caminen buscant algú que ha de ser el cap del Daeix i que és aquí; ens han dit que segurament per dissimular parlen com si es tractés d'un nen. Ens interessa molt localitzar aquest personatge”. D'aquesta manera, es va acordar donar als imams tota mena de facilitats i anar-los seguint fins a localitzar el personatge que ells buscaven. Una vegada obtinguda aquesta informació, “direm simplement que han estat abatuts; i no hi haurà problema, perquè la gent ja no pregunta més quan es tracta de presumptes terroristes”.



De sobte, als imams els va tornar a funcionar el GPS. Plens d'alegria es van deixar portar fins a la casa on eren la Myriam i en Joseph, van veure el Nen, van resar amb la família, els van oferir uns regals que duien de Síria i de l'Iran, que no eren fàcils de trobar a Espanya i, guiats una altra vegada pel GPS, van tornar al seu país per un altre camí, conduint cap al sud i embarcant allà el cotxe...

L'endemà, a diverses esglésies de Barcelona, es cantava un coral que deia així: “Glòria a Déu en els humils, que són el més gran de la terra. I pau als que estimen la sobrietat i la profunditat interior que són les úniques fonts de la pau veritable”.

Carta de Salah S.

A LOS MARISTAS DE ALEPO



Con ocasión de estas fiestas, quisiera desear a vosotros y a vuestras familias, una Navidad gozosa y bendita, así como un año nuevo lleno de salud y alegría.

Quisiera expresaros mi gratitud y agradecer os todo lo que nos habéis dado durante estos últimos años. Habéis sido, y lo sois todavía, ejemplo de amistad sincera y de amor a los demás. Habéis mostrado a todo el mundo que sois verdaderos hermanos que no hacen distinciones de religión o confesión religiosa. Nos enorgullece contar con vuestra amistad y agradecemos poder vivir con vosotros bajo el mismo cielo; sentimientos que hemos heredado de nuestros padres y antepasados, y que legaremos a nuestros hijos, puesto que merecéis todo nuestro respeto y amor.

Bendita sea vuestra procedencia de María, como Maristas, puesto que la Virgen María dio a luz al Señor del Amor y de la Paz, nuestro Señor Issa (nota de traducción: Issa es el nombre que se da a Jesús entre los musulmanes), la paz sea con él. Nos ha enorgullecido formar parte de esta fraternidad marista los últimos años y queremos continuar, si Dios quiere, siendo vuestros hermanos maristas musulmanes. Es así como hemos vivido y como continuaremos viviendo hasta nuestra muerte.

Mis queridos hermanos, los Maristas, cada tragedia tiene dos caras. La cara oscura de la tragedia siriana ha sido la guerra, el sufrimiento y la tristeza. Pero la cara luminosa habéis sido vosotros, todos sin excepción. Vuestro comportamiento, vuestra compasión y vuestra sonrisa han traído esperanza y ofrecido alegría a nuestros hijos. Gracias a vosotros y a nuestros hermanos de Polonia, dos de mis hijos están ahora en la universidad y los otros tres siguen los pasos de los mayores. Con amor y humanidad, habéis estado a nuestro lado durante la mayor prueba que sufrimos: la grave enfermedad que se llevó a mi esposa, quien, hasta el final, os mostró su agradecimiento, sobre todo al médico, el Dr. N. A., tan humano y sabio.

Si decís, con vuestra habitual modestia, que toda la ayuda recibida y distribuida no provenía de vosotros, yo os respondería que, con todo, el amor es vuestro, la sonrisa es vuestra, las buenas maneras son vuestras, es vuestro el respeto a los demás. Habéis distribuido la ayuda, proporcionada parcialmente por otros, de la mejor manera posible. Nos enseñasteis una lección maravillosa: que dar se hace con la sonrisa y el respeto al otro. Quisiera agradecer a todas las familias polacas que participaron en el programa de ayuda y decirles que, sin haber traspasado las fronteras terrestres, llegasteis hasta nuestros corazones y demostrasteis que el humanismo supera todas las fronteras entre países. Sentimos que Señor del amor Issa, el Mesías, la paz sea con él, ha estado, gracias a vosotros, entre nosotros y con nosotros en nuestra tragedia. Os lo agradezco de corazón y os deseo todo el bien posible. Pido a Dios que os preserve de todo mal y que os conceda, a vosotros y a vuestros hijos, mucha alegría.

Aunque vosotros, los Maristas, tuvisteis que terminar el programa de distribución de canastas de alimentos, os aseguro que estaréis en nuestros corazones hasta el fin de nuestros días y que contaremos a nuestros hijos y nietos vuestra solidaridad y vuestra manera de hacer para con nosotros, de manera que vuestro recuerdo permanezca eternamente como una llama que irradia.

Deseo a todos una feliz Navidad y un feliz año nuevo. Transmitid mis deseos y mi agradecimiento a todos vuestros colaboradores y a vuestros donantes de Siria o del extranjero.

Espero que esta carta toque vuestros corazones, porque brota del mío.

Vuestro hermano Salah S.

Alepo, 21 de diciembre de 2018



**La VIRGEN maría DIO a LUZ al SEÑOR DEL amor
Y DE La paz, NUESTRO SEÑOR ISSA**

(nota de traducción: Issa es el nombre que se da a Jesús entre los musulmanes)

Una iconografia especial del segle XV

Aquí una singular i gairebé increïble imatge del Nadal. Sembla que es tracta d'una iconografia del segle XV retrobada a França. Marí estudia la Torah mentre José té entre els braços al nen. Una escena de Nadal que difereix del model d'home/dona, on es manifesta la tendresa de José i la capacitat intel·lectual de Marí. Una iconografia que s'allunya una mica de la representació de la natalitat difosa. I sobretot de les nostres concepcions mentals. Bones festes, per una societat més lliure i igualitària, amorosa i tendra.



Le gouvernement britannique ordonne une étude sur les persécutions des chrétiens dans le monde

Le gouvernement britannique ordonne une étude sur les persécutions des chrétiens dans le monde

Daniel LEAL-OLIVAS / AFP

[La rédaction d'Aleteia](#) | 26 décembre 2018

Jeremy Hunt, ministre britannique des Affaires étrangères, a ordonné un « examen indépendant » sur les persécutions des chrétiens dans le monde. Objectif : améliorer le soutien qui leur est apporté par le gouvernement britannique.

Ministre britannique des Affaires étrangères depuis juillet dernier, Jeremy Hunt a annoncé avoir commandé un « examen indépendant » sur les persécutions des chrétiens au Proche-Orient, en Afrique et en Asie afin de s'assurer que « le niveau de soutien apporté par le Royaume-Uni correspond à l'ampleur des souffrances des chrétiens dans le monde ». « Cet examen sera mené par l'évêque anglican de Truro, le révérend Philip Mounstephen, et formulera des recommandations sur les mesures pratiques que le gouvernement peut prendre pour mieux soutenir les chrétiens persécutés », a précisé le ministère.

« Souvent, la persécution des chrétiens est un signe avant-coureur des persécutions contre toutes les minorités », a justifié Jeremy Hunt. « Nous pouvons et devons faire mieux ». Les conclusions de cet « examen indépendant » sont attendues autour de Pâques. Cette annonce intervient quelques semaines après la polémique née en Grande-Bretagne à propos du sort d'Asia Bibi. Son mari avait plaidé pour l'asile au Royaume-Uni, aux États-Unis ou au Canada, soulignant que sa famille était en danger. La première ministre britannique, Theresa May, avait dû se défendre au Parlement d'avoir empêché leurs démarches



La liberté religieuse en danger dans 38 pays

PIUS UTOMI EKPEI / AFP

Des dizaines de cercueils alignés sur une place de la capitale de l'État de Benue, au Nigeria.

[Agnès Pinard Legry](#) | 22 novembre 2018



Ultrnationalisme agressif, propagation dans certaines régions de mouvements islamistes militants, indifférence quasi générale... Les conclusions du rapport annuel de l'AED sur la liberté religieuse sont alarmantes.

La récente libération d'Asia Bibi, la chrétienne pakistanaise accusée de blasphème qui était détenue en prison depuis huit ans, est un soulagement. Mais elle ne doit pas occulter les difficultés et souffrances quotidiennes que vivent des milliers de personnes à travers le monde, empêchées de vivre leur foi au grand jour. D'importantes violations de la liberté religieuse ont ainsi été observées dans 38 des 196 pays analysés par l'Aide à l'Église en Détresse (AED) dans son rapport annuel sur la liberté religieuse rendu public ce 22 novembre. Cela représente près de 20% des pays. Un chiffre d'autant plus fort « qu'il s'agit des pays les plus peuplés ; beaucoup plus de 20% de la population mondiale est concernée ».

Dans le détail, des discriminations, impliquant une institutionnalisation de l'intolérance exercée par l'État ou ses représentants, ont été observées dans 17 pays. Des persécutions, incluant des groupes terroristes et des acteurs non étatiques, ont quant à elles été relevées dans 21 pays parmi lesquels l'Inde, la Chine, l'Indonésie, le Niger, la Libye, le Soudan et l'Arabie saoudite.



AED Carte de l'intolérance religieuse en 2018

Derrière ce chiffre, plusieurs réalités s'imposent. La première est « l'augmentation des menaces que les acteurs étatiques font peser sur la liberté religieuse », qu'ils les organisent (Chine, Russie) ou les encouragent, en garantissant une impunité systématique aux auteurs de ces atteintes (Inde). « Cette hostilité s'est aggravée au point de pouvoir qualifier ce phénomène d'ultranationalisme agressif », détaille l'AED.

Qu'en est-il du monde arabe ? « L'État islamique a été démantelé militairement, l'organisation a perdu ses deux capitales qu'étaient Raqqa et Mossoul mais l'idéologie qui l'anime n'est pas morte, loin de là ! », détaille pour Aletheia Annie Laurent, journaliste, experte du Proche-Orient et qui avait été nommée par Benoît XVI experte au synode spécial des évêques pour le Moyen-Orient en octobre 2010. « Au Proche-orient, en un siècle on est passé d'un idéal nationaliste arabe plus ou moins laïcisant à un idéal islamiste. Cette progression s'est nourrie des différents conflits de la région, notamment le non-règlement du conflit israélo-palestinien. »

Si une diminution des violations de la liberté religieuse imputables aux islamistes est observable dans certains pays tels que la Tanzanie et le Kenya, la situation s'est aggravée dans beaucoup d'autres comme le Niger et la Somalie. « Le succès des campagnes militaires contre l'État islamique a dissimulé la propagation dans certaines régions de mouvements islamiques militants », indique l'association. C'est le cas par exemple de l'Égypte et du Nigeria.

À l'approche du 70^e anniversaire de la Déclaration universelle des droits de l'homme, dont l'article 18 reconnaît la liberté religieuse, comme « un élément fondamental d'un authentique État de droit », quel rôle pour l'Occident ? « Le monde musulman voit l'Occident comme un monde athée qui a rejeté Dieu de la cité et qui connaît une sécularisation galopante », rappelle encore Annie Laurent. « C'est un regard de mépris et, en réaction à cela, le monde musulman se replie sur ses traditions. À nous de retrouver une saine attitude concernant la laïcité ».

Pourquoi la grande mosquée de Paris sera illuminée en rouge ce jeudi ?

[Agnès Pinard Legry](#) | 21 novembre 2018

À l'occasion de la sortie de son rapport sur la liberté religieuse dans le monde, l'AED va illuminer quatre monuments parisiens ce jeudi 22 novembre : la basilique du Sacré Cœur de Montmartre, la grande synagogue, la cathédrale orthodoxe de la Sainte-Trinité... et la grande mosquée de Paris.



Éclairer pour dénoncer, éclairer pour se souvenir, éclairer pour ne pas les oublier. Ce jeudi 22 novembre, à l'occasion de la sortie de son rapport sur la liberté religieuse, l'Aide à l'Église en Détresse (AED) va illuminer toute la nuit différents bâtiments parisiens : [la basilique du Sacré-Cœur de Montmartre](#), la grande synagogue, la cathédrale orthodoxe de la Sainte-Trinité... et la grande mosquée.

« On a contacté l'ensemble des responsables de ces édifices religieux entre mai et juin de l'année dernière. Nous avons eu progressivement tous les accords sauf celui de la grande mosquée, qui est finalement arrivé il y a quelques jours », se félicite-t-on à l'AED. « C'est un beau signal d'avoir ces quatre édifices illuminés pour une soirée d'unité ».

En 2017, l'AED avait illuminé la basilique du Sacré-Cœur de Montmartre, [le Colisée de Rome](#) et le Christ Rédempteur de Rio. Cette année, la Sagrada Família de Barcelone et la ville de Venise feront également l'objet d'illuminations.

« Le rouge est la couleur du sang. C'est la conséquence, dans trop de pays, de l'absence de liberté religieuse », rappelle Marc Fromager, directeur de l'AED. « Les illuminations du 22 novembre montrent que différentes religions sont capables de se mobiliser, ensemble, pour défendre la liberté religieuse. À quelques jours du 70^e anniversaire de la [Déclaration universelle des droits de l'homme](#), dont l'article 18 reconnaît la liberté religieuse, cet événement constitue un signal fort, face à l'indifférence. »

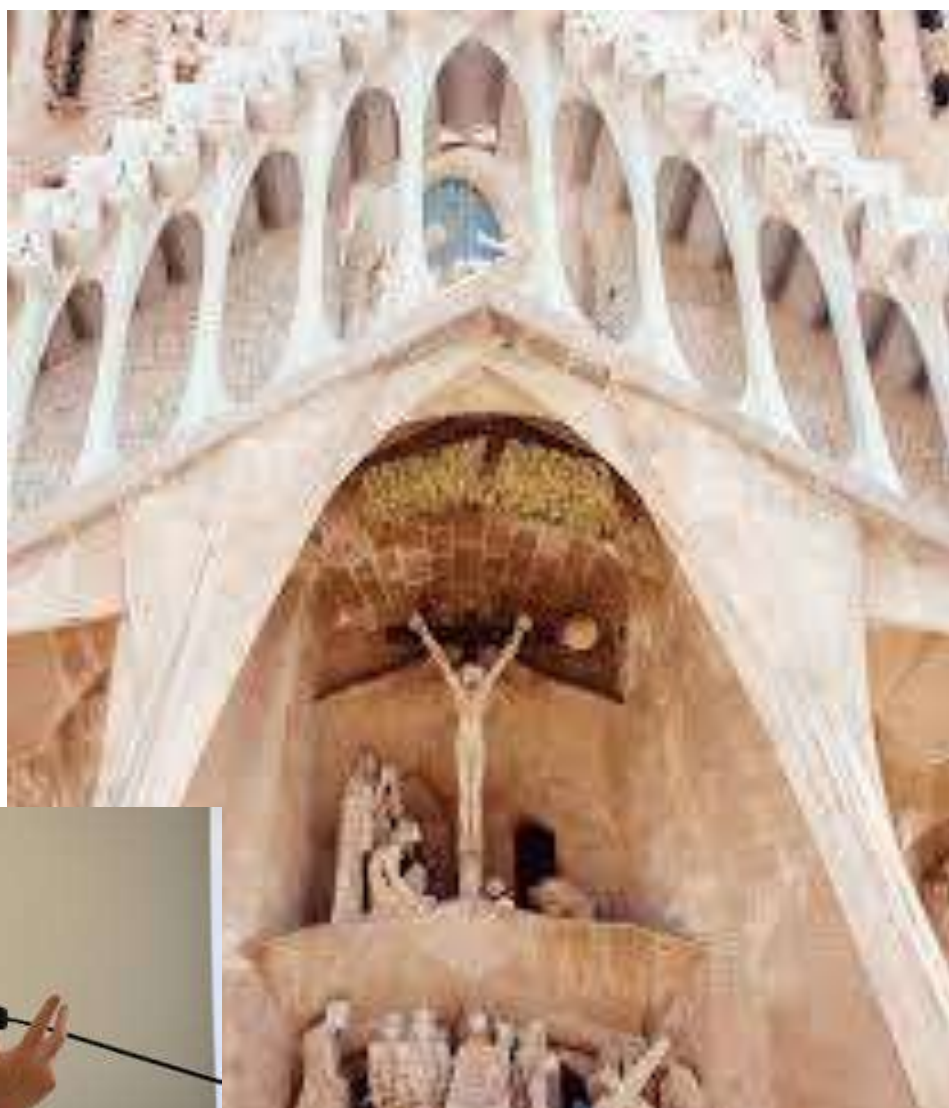
Servei de Documentació:
« De la Creu a la Glòria »



Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Armand Puig i Tàrrach	207
Títol	DE LA CREU A LA GLÒRIA* Meditació bíblica sobre la façana de la passió de la sagrada família	
Font	Documents d'Església. Meditació pronunciada a la Basílica de la Sagrada Família el 27 de novembre i dedicada a la memòria de Javier Velasco, biblista, un dels impulsors de les Setmanes Bíbliques	
Publicat	3 de gener de 2019	



Segon Capítol Inspectorial: “Quin salesià per als joves d’avui?”

La Inspecció Salesiana Maria Auxiliadora celebra **del 27 al 29 de desembre l'inici del que serà el seu segon Capítol Inspectorial (CI)**. Es desenvoluparà en dues sessions que tindran lloc a **Barcelona Martí Codolar**; amb una primera part al desembre, i una altra **entre el 25 i el 27 d'abril de 2019, amb més de 130 participants**.

Però a les portes d'aquest nou esdeveniment, **quin significat té el Capítol?**

Des de l'etimologia, al submergir-se en el diccionari de la Reial Acadèmia de la Llengua, en la seva primera accepció, apareix aquest substantiu masculí que es defineix com la divisió que es fa en els llibres i en qualsevol altre escrit per a millorar l'ordre i facilitar la comprensió de la matèria. També fa referència, en ràdio i televisió, a cadascuna de les parts en què es divideix una obra dramàtica o documental per a la seva emissió. Tots dos casos queden lluny de la vida salesiana. També es descarten les locucions verbals que parlen de ser “capítol a part” o “cridar algú a capítol”, com una manera de ser diferent o per demanar compte pels actes. Per concebre el Capítol com a Salesians cal dirigir-se a la cinquena accepció, la que fa referència a la junta que fan els religiosos i clergues regulars a determinats temps, d'acord amb els estatuts de les seves ordres, per a les eleccions de prelats i per altres assumptes.



I què diuen les Constitucions Salesianes? Si anem a l'arrel de la celebració d'aquest esdeveniment, [segons es recull en l'article 170](#), el Capítol Inspectorial és la reunió fraterna on les comunitats locals reforcen el seu sentit de pertinença a la comunitat inspectorial, mitjançant la sol·licitud comuna pels problemes generals. És, així mateix, l'assemblea representativa dels germans i de les comunitats locals. És el cas de Salesians SMX, presents en les Comunitats Autònomes de Catalunya, Aragó, Comunitat Valenciana, Regió de Múrcia, Illes Balears, Andalusia, Extremadura i Canàries.

En aquest context, **Ángel Asurmendi, provincial de la Inspecció Maria Auxiliadora**, compartia en la seva carta de

convocatòria com a preparació al CI'19 que aquesta vivència és un **moment clau en la vida de la Inspecció**. *“No només per l'influx notable que té a través de les decisions que es prenen, sinó també perquè en el procés de preparació s'impliquen tots els germans”*, comentava.

A més, aquest capítol és **l'avantsala de la celebració del Capítol General 28 (CG28)** convocat pel **Rector Major**. Aquesta convocatòria compromet a la Inspecció amb la reflexió per enviar aportacions al regulador del Capítol General, i a triar també a tres delegats dels germans per participar-hi, al costat del inspector.

La vocació del claretia Shinto Thomas: gent normal que fa coses extraordinàries

Des d'aquest curs, les parròquies del Cor de Maria i de Sant Tomàs d'Aquino de Barcelona tenen un [nou rector](#). Es tracta del claretia **Shinto Thomas**. Té 37 anys i és nascut a Maryland, un petit poble de l'estat de Kerala, a l'Índia. Va arribar a Catalunya el 2004 i afronta el repte com a rector amb la confiança de saber-se ben acompanyat.

És el petit de quatre germans. La seva família participava de la vida d'una parròquia diocesana, sota l'advocació de Maria, i pertanyen a l'església catòlica de ritus oriental. Es tracta de la tradició siro-malabar: una fe molt arrelada, que té l'origen en el cristianisme primitiu del país.

“No hi ha documents que provin que **Sant Tomàs** va venir a l'Índia; però nosaltres ho creiem des de l'inici: és una creença molt potent”. La tradició reconeix aquell viatge i com a fruit neixen les primeres comunitats cristianes al territori. Per això, explica “quan va venir Sant **Francesc Xavier** ja va trobar cristians a l'Índia”.

Com connecta amb els claretians? A prop del seu poble hi ha la primera casa claretiana. Quan estudiava al col·legi, un dels claretians els va fer una visita. “És molt comú a Kerala: capellans diocesans o de diferents congregacions, van al col·legi i inviten als nois a fer una convivència”.



Recorda que llavors tenia quasi setze anys: “Hi vaig anar amb els amics i només vaig quedar-m'hi jo”, explica. “A Kerala els que normalment entren al seminari són els escolans de la parròquia”. No va ser el cas del Shinto. “A l'església oriental la litúrgia és fonamental”, subratlla. “Els que han fet la primera comunió, entren com a escolans; i a la tradició siro-malabar els escolans són importants; diuen moltes pregàries...”. Diu que hi ha molts nois que volen ser escolans.

En el seu cas, va fer dues convivències: a l'estiu i per Nadal. "Vaig anar al seminari claretà; em va agradar l'estil, m'hi sentia bé". Què era allò que li agradava? "Es tractava d'alguna cosa més del que es veu". Va demanar llavors d'entrar al seminari amb setze anys i, un cop dins, va descobrir la vocació.

Una persona qualsevol que fa coses extraordinàries

Del temps al seminari destaca un record en particular. Li va quedar gravada una xerrada d'un claretà que treballava a la presó: "Una persona qualsevol però que fa coses extraordinàries. Això em va motivar per dins". En concret, aquell claretà els va dir que "el capellà del segle XXI ha de posar el seu altar enmig de la persona que pateix".

"Allò em va arribar al cor. Vaig pensar que jo també podia fer alguna cosa com a claretà i com a missioner". En aquell moment tampoc diferenciava gaire un missioner claretà d'un capellà diocesà: Un cop al seminari va detectar-hi diferències: "A l'Índia la imatge d'un capellà diocesà és d'una persona molt distant, que té una categoria". Al seminari veia claretians jugar i fer treballs manuals amb ells: "Sents que són com tu", diu. Recorda una bona organització del seminari, per exemple, amb la relació amb les famílies: "Quan ve la família a visitar-te l'acullen molt bé; i també els claretians visiten la família dels nois; es cuida aquesta vinculació familiar".

Del seminari, al món

Al seminari estudia el batxillerat. D'allà va al nord de l'Índia a estudiar filosofia i també fa ciència política, de tres anys, com a carrera universitària civil. Passa un any com a novici al sud, a Bangalore, on fa la professió solemne i, tot seguit, fa un any d'experiència pastoral: ajuda tant al seminari com a la parròquia. Després fa un any de missió al centre de de l'Índia: a l'estat de Marasa, a Wardha. Com a mestre de novicis de la província claretiana de Bangalore té qui avui és el [pare general](#) dels missioners claretians, **Mathew Vattamattam**. Acabat aquell any pastoral de noviciat, el català Josep Maria Abella, llavors pare general, el destina a Catalunya.



Arriba a Catalunya el 2004. Llavors estudia Teologia fins el juny del 2008 a Madrid. Viu un any a la comunitat de Vic, mentre estudia català i ajuda al Casal Claret. A finals del 2009 l'envien a Barcelona. És ordenat com a diaca a la parròquia del Immaculat Cor de Maria de Barcelona. Col·labora a la pastoral de la parròquia i del col·legi. El 2010 s'ordena sacerdot a l'Índia amb el ritu siro-malabar: "Per ordenar-nos amb un altre ritus hem de demanar permís; encara que jo visc aquí, pertanyo al ritus oriental", explica Shinto Thomas. En aquella cerimònia, recorda, el va acompanyar **Màxim Muñoz**, en aquell moment provincial dels missioners claretians de Catalunya.

Un cop ordenat, el nomenen vicari de la parròquia de l'Immaculat Cor de Maria. Hi passa vuit anys, fins que el setembre del 2018 passa a ser-ne rector. Durant el temps de vicari i dins de l'equip de la parròquia, és el consiliari de l'Esplai Estel i porta els grups de catequesi de confirmació.

Com valora aquest temps a Catalunya? "Si una persona no se sent bé al mateix lloc, no hi portaria tants anys", apunta el claretà. Barcelona és el seu "primer destí com a capellà" i matisa que "la primera comunitat et marca molt i em sento ben valorat; també amb els monitors i els nanos de l'esplai".

Shinto Thomas forma part de l'equip pastoral del Col·legi Claret. Explica que tots els col·legis claretians treballen la dinàmica de l'oratori. A l'escola de Barcelona se'n fa càrrec junt amb el pare **Benjitu Bareto**, el professor **Joan Verdés** i el pare **Josep Sanz**. L'activitat es fa cada quinze dies a la capella de l'escola i és una proposta per a la classe de religió adreçada als nens i nenes de la primària. El grup classe dedica tres quarts d'hora a conèixer el missatge de Jesús, llegir un text de l'evangeli, compartir una cançó, amb un temps de silenci. "L'esquema que ja existeix i nosaltres fem d'animadors". De primer fins a sisè, atenen 24 grups del Col·legi Claret de Barcelona. A banda, també porta les convivències anuals amb els alumnes de cinquè de primària amb els qui, per exemple, aniria a visitar la casa mare dels claretians a Vic.

Reptes pastorals

De la realitat eclesial al seu entorn, detecta poca renovació entre generacions. Aquí no hi ha joves: "Alguna cosa cal renovar, però ningú té la fórmula màgica i aquest és un gran repte". Un contrast amb la dinàmica viscuda a l'Índia: "A Kerala canvia el rector i la parròquia funciona igualment o amb petits matisos". Identifica un context molt diferent: "El capellà que celebra la missa allà no s'ha de preocupar dels cants o de qui farà les lectures, tot està organitzat, hi ha molta gent disposada a col·laborar".



Per contra, posa en relleu la consciència social que hi ha entre la gent de la parròquia: "D'aquí valoro molt el sentit de la comunitat: la gent respon a les crides de solidaritat, cadascú des de les seves possibilitats; allà no es pensa tant en els altres, és diferent."

Com a nou rector, hereta el funcionament dels seus predecessors: de l'antic rector, **Pere Codina**, i l'anterior, **Ricard Costa-Jussà**. De qui avui és el provincial de Catalunya, Costa-Jussà, recorda la bona acollida: "Jo era recent ordenat, estava en un país nou, en una parròquia nova; ell m'informava sempre de tot i m'animava a participar dels grups". També li valora la tasca d'adequació de molts espais de la parròquia. D'en Pere Codina, conscient que feia de rector per un temps curt, destaca la seva tasca d'organització de l'arxiu. I també que "ha fet molts escrits motivadors".

Posa l'exemple de la missa familiar oberta al barri que estan gestant. És un projecte redactat per Codina. Aquí enllaça amb la missió que considera prioritària. "Potser aquest és un dels nostres grans reptes: un model de missa familiar oberta al barri, combinant-la amb alguna petita trobada".

Una vegada al mes el grup de l'esplai organitza una missa familiar. Estan pensant en oferir un segon espai de celebració, també pels nens de la catequesi. La idea és posar-ho en pràctica aquest mateix curs.

Shinto Thomas aplaudeix el nou [Pla pastoral de la diòcesi de Barcelona](http://claretians.cat/2018/12/20/vocacio-shinto-thomas/): "M'ha agradat moltíssim; serà una gran cosa posar-lo en pràctica". Creu que el nou pla apunta "unes línies molt importants" que casen amb "l'estil de la parròquia missionera i, com diu el **papa Francesc**, en sortida".

Escola de pregària

Full dominical 30 de desembre de 2018 | Església arxidiocesana de Barcelona



PERE FOZ

Dijous 3 de gener, a les 20 h, se celebrarà a la Basílica de Santa Maria del Mar una pregària dirigida per la comunitat de Taizé, oberta especialment a tots els joves. «Volem pregar amb tants amics, per celebrar una amistat que perdura», afirma el germà Pere de Taizé. Aquests dies ha tingut lloc a Madrid la XLI Trobada Europea de Joves i en el camí de tornada a casa, la comunitat no volia «passar de llarg» i ha volgut fer una parada a Santa Maria del Mar, «que sempre ha estat un lloc referent en el pelegrinatge de confiança».

Com valora aquestes trobades?

Sempre parlem d'un pelegrinatge de confiança, d'una continuïtat, perquè cada jove pugui trobar el seu compromís dins l'Església i la societat. Molts joves que tornen a les trobades ens parlen de com continuen posant en pràctica a casa seva els valors de solidaritat, el camí de la fe, la recerca del sentit de l'existència que sempre hem de man-tenir. Les trobades permeten que joves molt diferents, creients i no creients, puguin sortir de l'individualisme i la soledat i cercar junts.

Per què connecta tan bé amb els joves la comunitat de Taizé?

El germà Roger sempre ens demanava «escoltar, escoltar sempre». Els joves, a Taizé, se senten acollits i acompanyats, escoltats. Els germans no imposen res, compartim amb ells l'essencial de la nostra vida comunitària; és a dir, la pregària. Preguem amb ells. Els cants de Taizé són com una escola de pregària, i els joves hi entren fàcilment.

Quins valors conreen els joves a Taizé?

L'intercanvi ecumènic i internacional que viuen és molt important; descobreixen junts els dons dels altres; fan camí plegats en la «casa comuna», que és aquesta terra que hem rebut, que hem d'habitar junts i cuidar.

Òscar Bardají i Martín

Trobada de Taizé a Santa Maria del Mar

Aquest dijous, 3 de gener, a les vuit del vespre, es farà una pregària amb tota la comunitat de Taizé a Santa Maria del Mar, a la qual també hi ha convidada l'església de Barcelona. Des de divendres i fins dimarts se celebra a Madrid la trobada europea de joves organitzada per Taizé. Tornant tenen previst aturar-se a Àvila i Barcelona. A la capital catalana ja s'hi han celebrat tres d'aquestes trobades que tenen lloc a finals d'any, l'última el 2000. A Catalunya la comunitat de Taizé hi han tingut sempre una molt bona acollida. Creada l'any 1940 pel teòleg suís Roger Schutz, el germà Roger, aquesta comunitat monàstica cristiana s'ha caracteritzat per fomentar el diàleg ecumènic a través de la pregària i ha tingut un fort arrelament entre els joves. Ara el seu prior és el germà Alois.

Redacció de l'Avanç, 30 desembre 2018.

EL SOMNI BATEGA

Papers

Cristianisme i Justícia

Suplement del Quadern n. 211 de CJ – (n. 245)

Per als pobles i comunitats tzeltals maies de la zona muntanyosa del sud-est de Mèxic, l'exportació de cafè orgànic certificat i la venda a les cafeteries d'especialitat de la seva propietat situades en les principals ciutats del país possibilita reforçar la xarxa d'interaccions socials i d'interdependència afectiva del seu arrelament comunitari. Alhora els permet satisfer part de la necessitat econòmica no sota el sinònim de submissió i explotació sinó com a exercici de capacitats independents noves i de realització d'accions col·lectives.

Yomol A'tel¹

L'any 2002, al municipi de Sitalá, neix d'un somni el grup de cooperatives Yomol A'tel («junts treballem, junts caminem, junts somiem», en llengua tzeltal) amb la vocació d'aprendre d'experiències i fracassos anteriors. Tot això des de la pròpia manera d'imaginar, de pensar, de relacionar-se i d'aprendre de la cosmovisió indígena, en un territori subjecte a l'esquema d'intermediaris de control local i a les múltiples interferències econòmiques i polítiques provocades pels fluxos globals del mercat del cafè.



Així, doncs, s'organitza Ts'umbal Xitalha,² concebuda com a xarxa d'afiliació, negociació, solidaritat i pertinença, i desenvolupada per a protegir i promoure els interessos i aspiracions de les famílies membres. Com a punt de partida s'opta per la producció agroecològica de les parcel·les, així ofereixen aliments sans a les famílies i als consumidors, i es reforça el maneig adequat dels sistemes agroforestals cafetars de petita escala sense malmetre'n l'entorn ecològic. Concretament, l'operació es va iniciar amb 22 famílies d'una comunitat i actualment n'agrupa 272 de 55 comunitats repartides en deu regions. A més, aprèn de les experiències passades com, per exemple, que

caldria deixar de vendre matèria primera i incorporar a l'aprenentatge l'etapa del processament del producte, fet que implicava també deixar la lògica de venda de grans quantitats per una altra lògica que emfatitza la qualitat procedent de les varietats aràbigues i del rang d'altura propi dels boscos de boira (1.000 a 1.500 m d'altitud).

Boaventura de Sousa (2011) assenyala que «les alternatives de producció no només són econòmiques» i remarca la dimensió holística que és pròpia de les alternatives que sorgeixen des de les perifèries del sistema actual: «el seu potencial emancipador i les seves perspectives d'èxit depenen, en gran mesura, de la integració que aconseguixin aquests processos de transformació econòmica amb els processos culturals, socials i polítics».³ El pas donat en la integració de la cadena de valor, representa el repte d'assumir un nivell de complexitat que no era possible obtenir sense la visió de defensa de la riquesa produïda en la regió, del dret indígena al desenvolupament integral i de la necessitat de participar de manera proactiva i propositiva dins de l'àmbit de la societat civil organitzada, immersa en la construcció d'un altre món possible.

Retornar la dignitat al treball

La «Escuela de Café», nom donat a la planta torradora i a les instal·lacions, equips, laboratori i processos nous per a l'organització,⁴ possibilita ruptures cognitives i condicions d'aprenentatge en l'experiència local de dominació i de fracàs; ruptures en la disposició espontània (maneres de veure, sentir i actuar), en els comportaments existents derivats de la visió del «productor tradicional» i en les operacions pràctiques, pròpies de l'ofici i de les maneres de comercialitzar i de portar-ne l'economia.

D'aquesta manera es van crear possibilitats organitzatives, educatives, de professionalització i de col·laboració social noves, un fet inèdit en els nuclis familiars i en la regió que conduïa a decidir noves formes de ser. S'aspirava no només a sortir del control i abusos dels intermediaris, a incrementar el preu del producte, a millorar l'ingrés familiar i a tenir accés a millors condicions de mercat, sinó també a un nou posicionament ja que s'aspirava al cicle econòmic complet,⁵ i concretament a la reproducció comunal dels recursos propis, a la reinversió d'utilitats per atendre altres necessitats de la població.

Un esdeveniment particular es va convertir en definitiu per a canviar la percepció sobre el treball quotidià. Abans, els productors locals quedaven exclosos de les etapes posteriors al cultiu i collita del gra de cafè –espellofar, selecció del gra per mida, pes i color, diversitat de torrats, mòlta, elaboració de mesclures i preparació de begudes amb diversos mètodes d'extracció–, i no tenien accés al tast del seu cafè per determinar les característiques físiques i químiques del producte del seu treball... En canvi, provar, examinar, determinar el sabor del cafè a partir de l'avaluació sensorial –que per primera vegada, el seu cos vivia– va constituir l'experiència que va donar forma a l'oportunitat organitzativa, educativa, de professionalització i de col·laboració social esmentada abans. En altres paraules, una experiència fundacional que va retornar dignitat al treball i va dotar d'esperança al renovat esforç associatiu que s'havia posat en marxa.

S'adquiriren les capacitats necessàries per a consolidar el cicle econòmic complet des del cafetar fins a la venda de tasses: capacitats productives, comercials, empresarials, administratives i comptables, educatives i d'ensenyament-aprenentatge, de relacions interculturals, d'exportació, de certificat de qualitat del producte i de processos. Això fou el resultat d'un model social d'innovació i de col·laboració basat en la sinèrgia, l'autonomia i la inclusió de diversos actors socials, com cooperatives de base, empreses amb responsabilitat social involucrades en el comerç directe, ambaixades, universitats, exalumnes, institucions i centres de la Companyia de Jesús, fundacions, xarxes, entre altres. L'establiment de les cafeteries Capeltic⁶ va representar deixar de ser únicament un projecte d'àmbit rural, agrícola, camperol-indígena per convertir-se en gestor de l'esmentat model en l'àmbit urbà, juvenil, laboral. Només en els primers anys, va aconseguir vendre un milió de tasses de cafè i apostar per la qualitat del producte va ser un factor decisiu.



Créixer i aprendre

D'altra banda, aquestes noves capacitats independents (juntament amb les destreses i perícies inherents) foren incitades de manera contínua per factors de signe divers. Aquí n'enumerem uns quants: l'agudesia de les necessitats econòmiques, el desànim present en l'inconscient col·lectiu davant nous esforços associatius, la proliferació del fong *Hemileia vastratix* (conegut com «rovell del cafè») que va destruir el 80 % de la producció en el cicle 2013-2014, la rapidesa amb que es van gestar condicions per escalar l'abast del procés (increment de socis, les opcions del mercat, l'accés a la inversió social, la incorporació de quadres tècnics i professionals), la incorporació de lideratges carismàtics sorgits de l'estructura del sistema de càrrecs comunitaris, amb autoritat moral, la capacitat de convocatòria i la consecució d'acords de treball.

La complexitat particular com a projecte emancipador, de transformació i de cerca del bon viure (lekil cuxlejalil, en cosmovisió tzeltal) activat des del procés econòmic de produir cafè, es va expressar en el desafiament de gestionar tres ritmes diferents, cadascun amb una lògica, espais i temps propis, les seves geografies i els seus actors: 1) el ritme comunitari d'assimilació, apropiació i autogestió del projecte en situació d'increment constant; 2) el ritme del mercat amb els seus trajectes i exigències d'actualitat i atenció immediata 3) el ritme de la natura i la seva capacitat de resiliència rere la devastació provocada pel rovell, sumada al procés gradual de deteriorament ambiental existent.



Llavors, com encarrilar adequadament el procediment i gradualitat que cimentarà la construcció dels fonaments perquè es puguin articular aquests tres ritmes? i, com prolongar els aprenentatges a partir del que ja està construït?

El desgast més gran que viu Yomol A'tel prové de la inexperiència i la improvisació davant aquest camp de dificultats i per la lenta corba d'aprenentatge en la gestió dels riscos i eventualitats que no sempre ha estat l'adequada. El seu batec ha estat a punt d'interrompre's per conjuntures diverses. Faig nostra la cançó de Silvio Rodríguez, on diu «la pressa porta

meravella i porta error, però viatgem sobre roda encabritada...».⁷

L'opció viable de posicionar-se davant d'aquest dilema aparent és la següent formulació: «el mode de producció determina el producte». Amb ella, Pedro Trigo fa referència a la manera en què duem a terme la nostra aportació a aquests processos de canvi⁸ i alerta sobre el perill real de desplaçar la comunitat, d'alterar-ne el llenguatge i els conceptes, i de canviar el seu ritme comunitari pel nostre. Així mateix, proposa centrar l'atenció no només en el què fem, sinó en com ho fem; en l'anàlisi lligada no només a l'estratègia d'acció, sinó, sobretot, al discerniment perquè els objectius emancipadors i transformadors, estiguin presents i vigents des del procés mateix en la manera de fer les coses i no només deixar-los per al final.

Persones, comunitat, territori...

La cadena de valor del cafè en mans de l'organització dels productors possibilita determinar el preu estable del producte, comptar amb serveis financers per afrontar situacions d'emergència i evitar usurers, comptar amb opcions productives per a les esposes i opcions laborals per als fills i filles, treballar per la diversificació de la producció i comptar amb parcel·les certificades de producció orgànica.

La principal aportació emancipadora de Yomol A'tel es reflecteix en la dimensió territorial de l'entramat del teixit social, en treballar prioritàriament amb persones i famílies vinculades al sistema tradicional de càrrec. La clau d'aquest sistema radica en dur a terme actes de servei dirigits a la col·lectivitat la naturalesa dels quals, oberta i comunitària, té una dimensió que no es percep com escassa però que roman al marge dels càlculs del domini tecnològic i del raonament econòmic imperant. Parlem d'un compromís dut a terme de manera gratuïta i en el qual s'hi involucra la família extensa.

L'ingrés econòmic cafeter adquirit i millorat per l'innovador model social que comporta no tindrà la funció principal de generar acumulació, sinó de diluir-se en l'àmbit propi, en aquesta trama de convivialitat basada en els sistemes simbòlics i estètics propis. Així mateix, servirà com a inversió destinada a assolir la cohesió del grup on les activitats econòmiques, productives o comercials, no es duen a terme ni es comprenen separades d'altres que serien religioses, polítiques, socials i familiars.

Eliminar la connotació d'explotació a la seva principal tasca productiva i comercial, i disposar de recursos econòmics, els allibera per assumir amb més marge la responsabilitat dels càrrecs. D'aquesta manera, enforteix la vida en comunitat, en el propi entorn de vida i territori sense haver de migrar per aconseguir una subsistència mínima.

Oscar Rodríguez, sj.

Coordinador de la Red COMPARTE de Alternativas al Desarrollo

1. www.yomolatel.org
2. http://www.iberomex.mx/web/files/publicaciones/tsubmal_xitalha.pdf
3. De Sousa, Boaventura (2011). *Producir para vivir. Los Caminos de la producción no capitalista*, Mèxic: Fondo de Cultura Económica.
4. Etapa del procés duta a terme per l'empresa social Bats'il Maya, integrant de Yomol A'tel (www.batsilmaya.org).
5. Inclou la producció, la transformació, la comercialització, el consum, l'estalvi i la reinversió.
6. Existeixen quatre punts de venda: tres al campus d'universitats confiades a la Companyia de Jesús a Mèxic i una en un centre comercial de la ciutat de Puebla (www.capeltic.org). A Catalunya més informació i comandes a vullferuncafe@gmail.com.
7. Rodríguez, Silvio (1986). Cançó: «Canto Arena». Disc: *Causas y Azares*.
8. Trigo, Pedro (2012). *Cómo relacionarnos humanizadamente. Relaciones humanas entre personas y en la sociedad*. Caracas: Centro Gumilla.



Les 10 millors pel·lícules dels cinema espiritual al 2018

Cine para regalar. Las 10 mejores películas del cine espiritual en el 2018

Peio Sánchez - 28.12.18

El año 2018 se despide dejándonos grandes películas de amplio reconocimiento. **Parece que el fuego del relato se enciende cuando cuestiones sociales acuciantes implican la ser humano en profundidad.** La espiritualidad se hace fuente indispensable de la que manan historias inspiradoras. La novedad estriba en el reconocimiento en festivales, crítica y público de algunas de estas obras, incluso aunque sean pequeñas y menos espectaculares. Veamos nuestra lista, de menos a más, de las diez más importantes, estrenadas entre nosotros este año, aunque algunas, en origen, son anteriores.

10. Ganar al viento (2016) Anne-Dauphine Julliand

Indispensable documental francés de una novata en el cine, pero bregada en la batalla de madre de dos niñas con una enfermedad degenerativa terminal. Las historias de Ambre, Camille, Charles, Imad y Tugdual, cinco niños de entre seis y nueve años que combaten graves enfermedades. El punto de partida fue un libro de vivencias de esta periodista-madre coraje, "Llenaré tus días de vida" donde cuenta la vida, enfermedad y muerte de su hija Thaïs. En la película los pequeños-campeones son tratados con inmensa delicadeza, sus testimonios son lecciones de vida y sus padres o cuidadores - siempre en segundo plano casi en desenfoque- son, como el espectador, sobrecogidos por la fuerza de la Vida, más fuerte que la muerte. "Cuando muera ya no estaré más enfermo" dejará dicho uno de ellos.

9. La aparición (2018) Xavier Giannoli

Curiosamente el cine francés está más preocupado por el cine sobre cuestiones religiosas que en nuestro país. Este film es lo más apuesto a las películas de apariciones tipo la reciente "Garabandal, solo Dios lo sabe" de Brian Alexander Jackson. El misterio de la presencia de Dios aparece escondido, inesperado y menos espectacular de lo previsible. Jacques es un reportero francés que acaba de perder un colega y amigo en una guerra olvidada. Lidiando con el duelo recibe una llamada del Vaticano para formar parte de la comisión que investiga unas supuestas apariciones de la Virgen María que están teniendo gran repercusión pública. La investigación irá mostrando el ambiente y los protagonistas, pero poco a poco sacando a la luz aspectos personales ocultos. La presencia de Dios será más ordinaria que extraordinaria, más profunda que espectacular. Como en el icono de María de Nazaret traspasado por dos disparos en sus ojos.

8. María Magdalena (2018) Garth Davis

Film bíblico poco convencional en esta producción del Reino Unido llevada adelante por



actores del cine independiente como Rooney Mara y Joaquin Phoenix y con la potente banda sonora póstuma de Jóhann Jóhannsson; compositor reconocido por la música de la oscarizada "La teoría del todo", también de "Sicario" de su director habitual Villeneuve así como de "Madre!" de Aronofsky.

El punto de vista original es seguir a Jesucristo desde la mirada de su discípula más cercana. La factura tiene la belleza de "Lion", la primera película con la que ya nos asombró el director australiano Garth Davis. Sin embargo, el guion adolece de revisionismo ahistórico al enfrentar

Magdalena a Pedro y desdramatizar a Judas. La intención original resulta sugerente pero la realización, interesante por momentos, queda a la deriva en la orientación general. Lo cual no quita que rompiendo clichés del género trasluce maneras y profundidad.

7. El reverendo (2017) Paul Schrader

Los personajes torturados son lo propio de Schrader (Taxi Driver, Mishima, Affliction, Auto Focus), incluso su guion de La última tentación de Cristo queda abducido por esta tendencia. No podía ser menos con Ethan Hawke (protagonista omnipresente) en el Reverendo Toller. Pastor en el ejército de EEUU ha sufrido una pérdida profundamente dolorosa que ha hundido toda su vida. Una pequeña capilla será su refugio y en ella intenta mirar a Dios acompañando a su gente. Una joven embarazada acudirá un día a pedirle ayuda. Su esposo se niega a que nazca su hijo en un mundo en autodestrucción por la crisis ecológica. Y allí se implicará el reverendo hasta las últimas consecuencias.



La cámara de Schrader es un búho que ve en la noche del mal, la negrura en el alma del mundo y del ser humano. Pero en ella amanece una llamada a la urgencia del compromiso que pasa por renovar el cuidado de la creación. Parece que el viejo director de los desesperados ve un horizonte de luz, aunque sea de fuego.

6. Lady Bird (2017) Greta Gerwig

Un homenaje de la escritora y directora Gerwig a sus años de educación secundaria en un centro católico en Sacramento (California). Una hija mantiene un duro enfrentamiento con su progenitora y en medio una religiosa que le ayudará a hacer el tránsito a la adultez sin olvidarse de Dios. Con un guion un tanto sobrecondimentado deja a pesar de todo un buen sabor espiritual muy bien desarrollada y con un gran aprecio por los valores cristianos más allá de la cultura dominante.

5. Lazzaro feliz (2017) Alice Rohrwacher

La ingenuidad de Toto filmado por Vittorio De Sica, la inocencia de Gelsomina o Cabiria de Roberto Fellini y la persistencia de la gracia en "El santo bebedor" de Ermanno Olmi se dan cita en este "Lazzaro feliz" de Alice Rohrwacher.

Se trata de un díptico que en su primera parte se desarrolla en una finca rural llamada La inviolata. Allí un grupo de aparceros casi medievales sobreviven bajo la marquesa Alfonsina de Luna (Nicoletta Braschi, la musa-esposa-productora de Roberto Benigni). Un Lazzaro bíblico – todo un descubrimiento Adriano Tardolo- desborda de bondad un tanto idiota (guiño a Dostoievski). El mundo rural duro y bello con sus gentes pícaras, firmes y hermosas como en los cuentos de Pasolini. Un giro nos traslada a la segunda parte del díptico. Años después en la gran ciudad actual donde los pobres son más últimos si cabe. Y Lazzaro volverá a ser testigo de la bondad.

Apunten: Alice Rohrwacher, tres películas: tres perlas. En la estela de los mejores y aprendiendo. "El país de las maravillas", "Corpo Celeste" y ahora esta fábula donde el relato sabe a gracia.

4. El insulto (2017) Ziad Doueiri

Película libanesa que contando una historia real permite abordar a fondo la problemática de las sociedades divididas. Líbano es un mosaico de diferencias con una historia reciente de duros enfrentamientos y, en este momento, con gran presencia de refugiados. Un mal día un encargado de obra palestino musulmán insulta a un cristiano libanés

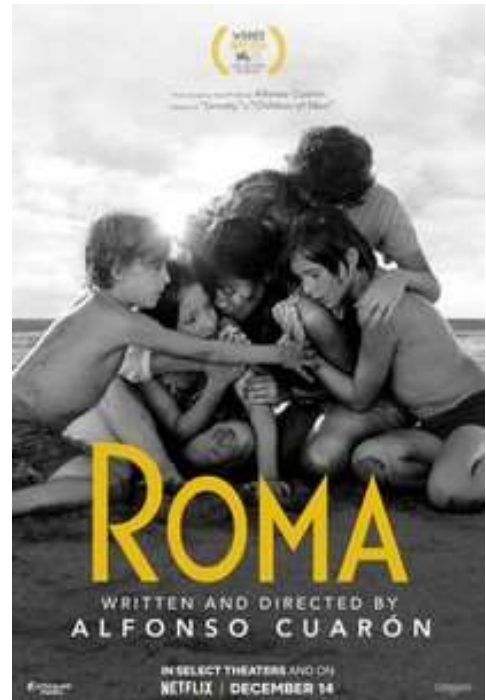
testarudo. La pequeña trifulca se convierte primero en un enfrentamiento judicial con matices políticos y al final en una confrontación nacional. La narración avanza olvidando la resonancia personal, pero acaba recordando que es solo allí donde se puede iniciar la reconciliación.

3. Francisco, palabra de hombre (2018) Wim Wenders

La cámara de Wim Wenders, el presidente de la European Film Academy (EFA), recoge una amplia e intensa conversación con el papa Francisco. Sobre el trasfondo del santo de Asís y su llamada a reconstruir la iglesia, veremos y escucharemos al papa mostrando los caminos de una iglesia en salida. Sus palabras nos llevarán a sus gestos y desde ellos descubriremos el rostro de tantos, especialmente entre los más pequeños, que reciben una Buena Noticia. Especialista en , Wenders nos deja un testimonio imprescindible para conocer a fondo al papa Francisco y a una época donde la humanidad aborda grandes retos como el cuidado de la creación o la construcción de la justicia desde la preferencia por los pobres.

2. Roma (2018) Alfonso Cuarón

Alfonso Cuarón realiza un homenaje a la mujer indígena que lo cuidó de niño, en medio de una familia burguesa en grave crisis con el padre ausente y la madre abandonada. Aclamada por la crítica este film, en blanco y negro, se convertirá en una película de culto. La religión aparece como un factor de acomodo (música rock sobre Jesucristo, oración de la impotencia, orientalismos manipuladores) pero también emerge una espiritualidad de los pequeños que medio de los conflictos -sean de la violencia de los paramilitares o sean del vacío existencial- empuja al sacrificio y la bien de los otros desde la resistencia.



1. Tres anuncios en las afueras (2017) Martin McDonagh

7 nominaciones a los Oscar de los que consiguió el Óscar a la mejor actriz y al mejor actor de reparto, Globo de Oro a la Mejor Película y la triunfadora de los BAFTA dan idea de los múltiples reconocimientos de esta película de tono minimalista, pero de fuerte complejidad narrativa y con un enorme ejercicio de actores. Una madre desolada tras la violación y asesinato de su hija vive traspasada por el dolor destilado en ira. Acusa al

jefe de policía de dejadez en sus funciones y se enfrenta a un policía machista y xenófobo. Una pregunta que ronda todo el metraje, ¿cabe humanamente el perdón? Entre los restos de los variados naufragios que se nos entrecruzan de forma inesperada, incluso en el incierto final, una reconciliación trascendente y casi imperceptible sobrevive.

Vegeu: <http://blogs.periodistadigital.com/cine-espiritual.php>

« Conflictes? El perdó: l'art de la sanació »



Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

« Conflictes? El perdó: l'art de la sanació »

En un món necessitat de guarició, de relacions harmòniques i fluides proposem endinsar-nos en el perdó, com a mitjà de sanació personal i col·lectiva, per tal de poder desenvolupar-nos des de dins i créixer.

Al voltant d'unes reflexions teòriques i de la mà de la psicologia desemascararem falses concepcions del perdó, aprofundirem les 10 fases del procés i realitzarem alguna dinàmica per tal d'endinsar-nos i desenvolupar, en el propi interior, el procés del perdó..



a càrrec de

Maite Valls Martí

Maite Valls Martí és religiosa de Jesús-Maria. Psicòloga, Psicoterapeuta i Mestra. Màster en Psicologia clínica i Psicoteràpia per la Universitat Ramon Llull. Especialista universitari en organització i pràctica de l'educació (Especialista d'orientació educativa) a la Universitat Pontifícia Comillas de Madrid.

Professora del postgrau d'Acompanyament Espiritual i del Màster d'Espiritualitat Transcultural de la Fundació Vidal i Barraquer. Professora de Teologia Espiritual de l'ISCREB. Professora de la URC formació inicial. Membre del Patronat de la Fundació Vidal i Barraquer. Membre de la AIEMPR (Associació Internacional d'Estudis Mèdics, Psicològics i Religiosos)

Participa en: Grup de recerca Psicologia, espiritualitat i religions: Psicopatologia i Salut Mental, de la Fundació Vidal i Barraquer; Seminari d'Aprofundiment en Psicologia, Neurociència i Espiritualitat de la Fundació Vidal i Barraquer; Seminari en el CETR. Participa en un grup on es comparteix l'experiència espiritual des de diferents tradicions religioses. Viu en una comunitat en dos seus que és centre d'acollida per a nens i nenes de 4 a 18 anys. I la comunitat col·labora en la Xarxa d'Hospitalitat de Migra Studium. Combina les teràpies psicològiques, amb l'acompanyament espiritual, la docència i la formació psicològica i espiritual a través de seminaris i tallers. Acompanya i imparteix Exercicis Espirituals de Sant Ignasi.

Data: 9 de febrer de 2019, dissabte. Hora: 9.45-13.30

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea (Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Pas 1 - Inscripcions: UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA. Correu electrònic: urc.info@gmail.com

Tot indicant el nom i cognoms de la persones o persones participants i la institució a la que pertanyen.

Pas 2 - Pagament 10 €: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres MV**

Dues reunions



FÒRUM DE QÜESTIONS ECONÒMIQUES

Unió de Religiosos de Catalunya

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

TEMA	FÒRUM DE QÜESTIONS ECONÒMIQUES núm. 3 16 gener 2019
Data	16 de gener de 2019, dimecres
Hora	10.30 – 13.00
Lloc	Aula de CSSCC (Centres Sòcio-Sanitaris Catòlics de Catalunya) – Plaça Urquinaona 11, 3-2. Barcelona.
Assistents	Administradors generals i provincials i/o persones amb responsabilitats econòmiques en aquests àmbits El P. Màxim Muñoz, president, i el G. Lluís Serra, secretari general de l'URC
Finalitat	Mantenir en el marc de l'URC entre els participants un espai d'intercanvi i diàleg sobre temes econòmics d'interès (inter)congregacional.
Ordre del dia	En fase de rebre els suggeriments per tancar l'ordre del dia
Confirmació	Confirmeu l'assistència a l'URC, abans del 14 de gener inclòs, dilluns, exclusivament a través del correu electrònic: urc.info@gmail.com o trucant de dilluns a divendres, de 09.30 a 13.00 al número 933 024 367, comunicant el nom i cognoms, la institució que representen, la responsabilitat i l'adreça electrònica,



CEVRE

MESTRES I RESPONSABLES DE LA FORMACIÓ INICIAL

2

Unió de Religiosos de Catalunya • Curs 2014-2015

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Reunió	2/2018-2019
Data	14 de gener de 2019, dilluns
Hora	1/4 de 5 de la tarda (16.15 h.)
Lloc	Seu de l'URC – Plaça Urquinaona 11, 2-2. Barcelona.
Convocats	Mestres de noviciat i responsables de la formació inicial G. Lluís Serra (director del CEVRE)
Ordre del dia	1. Pregària inicial 2. Tema de la reflexió 3. Aspectes del programa i de l'organització 4. Data de la propera reunió 5. Torn obert de paraula
Confirmació	Si us plau, confirmeu l'assistència trucant a l'URC o a través de correu electrònic.

Actes, activitats, cursos, seminaris, informacions, conferències, exercicis, presentacions...

III Jornada de formación y reflexión sobre “Proyectos Intercongregacionales”

Madrid, 14 de diciembre de 2018 (IVICON).- El 24 de enero de 2019 tendrá lugar la III Jornada de formación y reflexión sobre los “Proyectos Intercongregacionales” organizada por el Área de Justicia y Solidaridad- Social.

Una vez más esta Jornada nace con el deseo de ser un cauce para seguir compartiendo, animando y fomentando uniones en este campo de lo intercongregacional en el ámbito social.



Queremos que sea una Jornada que nos sirva para la reflexión y la formación con algunos temas que pensamos pueden ser del interés de todos. También dedicaremos tiempo a adentrarnos más en el conocimiento de alguna experiencia y a compartir.

Estas Jornadas tendrán lugar de 10:30 a 18:00 horas en la Residencia del Amor de Dios, en la calle Asura 90 de Madrid.

Para más información escribe a: sec.jys@confer.es

XLVIII Jornadas Nacionales de Pastoral Juvenil Vocacional

“Ocuparse de los jóvenes no es una tarea facultativa para la Iglesia, más bien es una parte sustancial de su vocación y de su misión en la Historia. Esta es la esencia del ámbito específico del Sínodo: como el Señor Jesús caminó con los discípulos de Emaús (Cfr. Lc 24,13-35), también la Iglesia está invitada a acompañar a todos los jóvenes, sin excluir a ninguno, hacia la alegría del amor” (Instrumentum Laboris para el Sínodo de los Obispos de 2018, 1).

El Sínodo sobre los jóvenes, con la mirada puesta en ellos, ha querido pensar a fondo cómo acompañarles en el gozo del seguimiento del Señor Jesús, para que puedan llegar a concretar la llamada universal a la santidad que todos compartimos.

En las XLVIII Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional (PJV) de CONFER queremos unirnos al proceso sinodal iniciado en 2017 sobre “Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional”, que ha incluido una preparación participativa, a la escucha de los jóvenes de todo el mundo, y un desarrollo lleno de aportaciones interesantes.

Las Jornadas se celebran en el momento post sinodal, un tiempo de gracia para acoger todo lo orado, compartido y reflexionado en este proceso, y para preguntarnos con responsabilidad: Y AHORA, ¿QUÉ? Confiamos en poder ayudar a seguir acogiendo los caminos abiertos en el Sínodo de los jóvenes para la PJV. Contamos contigo para dar los pasos que el Espíritu del Resucitado nos vaya inspirando como Iglesia, en esta ruta post sinodal.



Programa:

VIERNES 8 -TARDE-

15:30 Entrega de material

16:30 Apertura

Oración: grupo Taizeando

Saludo y presentación de las Jornadas

17:15 Cuéntame: ¿Qué se vivió en el Sínodo de los Jóvenes?

Luces del Sínodo para nuestro contexto eclesial

Mons. Carlos Escribano, obispo de Calahorra y La Calzada-Logroño. Padre sinodal Diálogo

18:30 Café – Descanso

19: 00 Escuchándonos: Diálogo entre un obispo y tres jóvenes

Los jóvenes dialogan con Mons. Carlos Escribano

SÁBADO 9 -MAÑANA-

10:00 Oración

Grupo Taizeando

10:30 El proceso sinodal: ¿Una escuela para la Pastoral Juvenil Vocacional?

Retos del Sínodo para la Iglesia Universal
Rossano Sala, sdb, Secretario especial para el Sínodo
Diálogo

11:45 Café – Descanso

12:15 De la sorpresa a la renovada pasión: Mis vivencias sinodales

M^a Luisa Berzosa, fi, experta sinodal

Diálogo

*A las 9:15, Eucaristía en la capilla del Colegio

SÁBADO 9 -TARDE-

16:00 De lo virtual a lo presencial

Del encuentro digital al acompañamiento personal

Moderadora: Silvia Rozas, fi

17:30 Café – Descanso

18:00 Cuando yo era joven: Jóvenes con fe, adultos creyentes

Presenta: José Beltrán

19:30 Música en clave oracional

DOMINGO 10 -MAÑANA-

10:00 Eucaristía: Preside Mons. Antonio Vadell, obispo auxiliar de Barcelona

Animan: Teresianas de Ossó

11:00 Y ahora, ¿qué?: Pistas para la PJV en el post-sínodo de los jóvenes

Mons. Antonio Vadell

Diálogo

12:15 EMAÚS: escuchar, interpretar y elegir

Recreación juvenil del relato de Emaús.

Grupo de teatro AMOREVO, Salesianos, Paseo de Extremadura

Lugar
Colegio Nuestra Señora del Recuerdo
Pza: Duque de Pastrana, 5
28036 Madrid
Metro: L9 - Duque de Pastrana
Buses: 14, 70, 107, 129

Comida (opcional)
El sábado 8 de febrero, en el colegio
Información y reservas:
✉ reservasgrupocumbre@gmail.com
☎ 616 80 92 12
Fecha límite de reserva: Lunes 4 de febrero

Precio menú: 10€

Inscripción
(rellenar hoja aparte)
☎ 91 519 36 35 Ext. 117
✉ sec.piv@confer.es
🌐 www.confer.es

Jornadas sobre “Autonomía y Dependencia: estrategias rehabilitadoras”

Jornadas de Vida Religiosa y Salud

Los días 12 y 13 de febrero tendrán lugar las jornadas sobre “Autonomía Dependencia: estrategias rehabilitadoras”

Objetivos

- Conocer el concepto de Autonomía y Dependencia y los tipos de Dependencia.
- Identificar las necesidades arquitectónicas y funcionales que se requieren para un mejor cuidado de nuestros mayores. Recursos necesarios.
- Descubrir las estrategias rehabilitadoras para prevenir o disminuir la dependencia.
- Beneficios de la terapia Ocupacional.

Martes 12 - Mañana

09:00 Entrega de carpetas

09:30 Autonomía y Dependencia

Pablo Plaza Zamora. DUE Especialidad Salud Mental. Director de Enfermería. Centro San Juan de Dios Ciempozuelos y Ntra. Sra. de La Paz de Madrid.

11:30 Descanso

12:00 Modelos de Cuidado. D.U. Enfermería

Miguel Ángel Valdepeñas Isidro. DUE Especialidad Salud Mental.

Coordinador de Enfermería del Centro San Juan de Dios de Ciempozuelos (Madrid).

Martes 12 - Tarde

16:00 Taller 1: Comunicación Efectiva

17:00 Taller 2: Entorno Seguro

18:00 Fin de la jornada

Miércoles 13 - Mañana

9:00 Ley de Dependencia

Dña. Victoria Íñigo Prieto. Diplomada en Trabajo Social y enfermería. Trabajadora Social en el Centro San Juan de Dios de Ciempozuelos.

11:30 Descanso

12:00 Fisioterapia, Animación y Terapia Ocupacional

D. Francisco Santomé Martínez. Fisioterapeuta. Responsable de Fisioterapia Comité Paralímpico Español. Docente en el Grado de Fisioterapia Universidad de Comillas.

Miércoles 13 - Tarde

16:00 Taller: Soluciones Prácticas de movilidad del paciente, autocuidados y trabajo propioceptivo

18:00 Fin de la jornada



Consell de laics: trobada fraterna

Lloc: Pompeia Grups Riera de Sant Miquel 1 bis Barcelona Entrada Lliure	ORGANITZA CONSELL DE LAICS Caputxins de Catalunya conselldeilaics@caputxins.cat www.caputxins.cat	Els Joves i la vida cristiana TROBADA FRATERNA 12 de gener de 2019
---	---	--



Es parla molt dels “joves” com si fos un grup homogeni i monocolor. Els joves són múltiples, i múltiple és també la seva relació amb el Cristianisme.

En ocasió del tema del recent Sínode sobre “Els joves, la fe i el discerniment vocacional”, hem volgut conèixer de primera mà les experiències i els anhels dels “nostres joves”. Per això hem proposat una ampla taula rodona on ens ho puguin explicar joves de les nostres comunitats.

Per centrar el tema, hem demanat a Mn. Bruno Bérchez, Delegat de Joventut del Bisbat de Barcelona, que ens faci la ponència inicial.

Enguany fa 15 anys de les nostres trobades fraternes. Ens ha semblat que fora bo fer-ne memòria a través d’una exposició i d’una xerrada on puguem recordar què hem après i què hem viscut al llarg de tots aquests anys.

També podrem veure el documental que s’ha fet en ocasió dels 400 anys del convent d’Arenys de Mar, on es presenta, de forma simpàtica i en llenguatge actual, la forma de vida dels frares caputxins.

ELS JOVES I LA VIDA CRISTIANA

10:00 h	Pregària
10:15 h	Ponència: “Good new o fake new? És Jesús una bona notícia pels nadius digitals?”, a càrrec de Bruno Bérchez
11:00 h	Descans
11:30 h	Taula Rodona: Marta Hosta i Laia Carbonell (PACCS, Sarrià) Moisés Martí (Taizé, Pompeia) Àlex Romero (Postulant Caputxins) Sílvia Ruza i Héctor de Arriba (Joves Arenys)
12:45 h	15 anys de les Trobades Fraternes: Què hem après?, què hem descobert?, com ens han enriquit?, a càrrec de Josep Manuel Vallejo
13:15 h	Eucaristia a la Cripta
14:15 h	Dinar Cal avisar la Sra. Lúcia Tel. 93 416 18 12 (de dilluns a divendres de 16 h a 19:30 h). Preu: 12 €
16:00 h	Documental “Caputxins, 400 anys a Arenys”
17:00 h	Recital de música: Gna. Mónica (Maria Immaculada) i Carla Costa (Carismàtics Bonanova)

En ocasió del tema del recent Sínode sobre “Els joves, la fe i el discerniment vocacional”, hem volgut conèixer de primera mà les experiències i els anhels dels “nostres joves”. Per això hem proposat una ampla taula rodona on ens ho puguin explicar joves de les nostres comunitats de PACCS (Sarrià), de Taizé (Pompeia), i d’Arenys. Per centrar el tema, Mn. Bruno Bérchez, Delegat de Joventut del Bisbat de Barcelona, farà la ponència inicial.

Enguany fa 15 anys de les nostres trobades fraternes. Ens ha semblat que fora bo fer-ne memòria a través d’una exposició i d’una xerrada on puguem recordar què hem après i què hem viscut al llarg de tots aquests anys.

Després de l'Eucaristia i el dinar compartit, podrem veure el documental que s'ha fet en ocasió dels 400 anys del convent d'Arenys de Mar, on es presenta, de forma simpàtica i en llenguatge actual, la forma de vida dels frares caputxins. I acabarem la Trobada amb un recital de música.

Aquesta trobada vol ser un espai per reflexionar, pregar, compartir i convida entre les persones de les diferents Fraternitats Caputxines.

Ruta Franciscana 2019

Ruta franciscana 2019. Del 29 de julio al 5 de agosto, visitando Roma, Assís y lugares franciscanos. Organiza: Comisaría de Tierra Santa de los frailes franciscanos (c/ Santaló 80, t. 932 022 757 - 932 092 090). Plazas limitadas.

CURS D'ENNEAGRAMA (2n Nivell) MONESTIR DE LES AVELLANES

Interioritat i creixement personal a través de l'enneagrama (2n nivell)
Casa d'Espiritualitat Marista del Monestir de les Avellanes



DESCRIPCIÓ DEL CURS DE SEGON NIVELL:

Cap de setmana d'aprofundiment en l'enneagrama com a camí per a afavorir un autoconeixement, destinat a persones que han fet el primer curs al Monestir de les Avellanes o tenen una coneixença bàsica i suficient per integrar-se en aquest segon nivell. Es consolidaran els temes tractats i se n'obriran de nous, alguns dels quals segons l'interès dels participants: subtipus, mecanismes de defensa, funcionament dels tres centres en les inquietuds bàsiques de la vida, orientacions de millora personal, relacions interpersonals, la gestió de conflictes, el lideratge, el camí de les virtuts... Interioritat i transformació personal. Psicologia i espiritualitat.

DATA: 25 al 27 de gener de 2019.

DESCARREGA'T EL PROGRAMA (PDF)

TV3 SIGNES DELS TEMPS: Acollir mares sense recursos

Diumenge 6 de gener del 2018



Acollir mares sense recursos

Hi ha dones que volen ser mares, però que no tenen ni recursos econòmics ni el suport de la família. L'arquebisbat de Tarragona té en marxa la Llar Natalis, un projecte que acull dones embarassades en risc d'exclusió social. "Signes dels temps" entrevista Carme Cumplido, directora de la Llar Natalis, i Maria Sophie Pellene, religiosa i responsable de l'acollida. La conversa s'ha gravat als locals de la Llar Natalis.

Horari d'emissió:

TV3, diumenge, a les 10.30

www.tv3.cat/signesdelstemp

www.facebook.com/signesdelstemp

www.twitter.com/signesdelstemp

Calendari URC - CEVRE | Curs 2018 - 2019

2019			
			GENER
6	dg	Epifania	
14	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Trimestre 2 Reunió de responsables de formació inicial	
15	dm	Junta directiva de l'URC	
16	dc	Fòrum de qüestions econòmiques	
18	dv	Octavari per a la Unitat dels Cristians (18-25)	
21	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
28	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC	sec.urc@confer.es
	Director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 Secretari general:

sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com <http://www.urc.cat>